

„Dievs un tikai Dievs”

Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama. Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā (2. Mozus 20:2-3).

Tas nozīmē, ka tev nevar būt nekādi citi dievi bez Dieva, pirms Dieva un tā Dieva vietā, kurš izveda Israēlu no Ēģiptes. Tas nozīmē, ka Israēla Dievs ir vienīgais patiesais Dievs: *Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav...* (Jes. 45:4).

Kas Dievam dod tiesības tā teikt?

Šeit ir divi labi iemelsi:

1. Israēla Dievs ir visu lietu radītājs un uzturētājs, visa enerģija un dzīvība nāca no Viņa: *Viņš, Tas Kungs, radīja zemi ar Savu spēku, lika stiprus pamatus pasaules ēkai ar Savu gudrību un izpleta pār visu debesis ar Savu atziņu* (Jer. 10:12). *Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā* (Kolos. 1:16-17).

Ja Dievs pārtrauktu eksistēt, viss Visums sabruktu. Visa dzīvība nāk no Dieva. Vienkārši sakot, mēs esam tāpēc, ka Dievs ir.

Tādēļ, ka visas lietas nāca no Dieva, un tāpēc, ka Viņš mūs ir radījis un uztur, mēs piederam Viņam un mūsu sirdīm nepārtraukti vajadzētu izjust godbijību Viņa priekšā. Tā kā esam Dieva atvases, mums jāamājo Viņā un Viņam, savukārt, ir prieks mājot mūsos. Mēs viņā un Viņš mūsos – tā ir kristietības būtība (Jāņa 15:4; 1. Jāņa 4:13-16).

2. Dievam ir pilnvaras! Ikvienam, kas pretendē kaut kas būt, vajadzīgas pilnvaras, lai pierādītu savas tiesības. Kad Dievs deva desmit baušļus, Viņš Saviem ļaudīm atgādināja par pilnvarām, kādas Viņš demonstrēja, izvedot tos no Ēģiptes verdzības. Dievs viņus atbrīvoja no faraona ar desmit iespaidīgu brīnumu palīdzību (2. Moz. 7-12). Tad Dievs viņu priekšā atvēra jūru, lai tie varētu sausām kājām iziet cauri. Pilnvaras! Tad Dievs gāja tiem līdz tuksnesī un baroja ar maizi no debesīm, un deva ūdeni no klints. Viņš tos vadīja dienā ar mākoņu stabu un naktī ar uguns stabu. Pilnvaras!

Sinaja kalnā Dievs tos iepazīstināja ar Saviem baušļiem, atgādinot, ka Viņš nav jūga uzlicējs, bet jūga salauzējs. Viņš iesāk Savus baušļus, sakot: *Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama* (2. Moz. 20:2).

Vai tad ir kāds brīnums, ka ebreji šo atbrīvošanas priekšvārdu ir padarījuši par savu pirmo bausli? Ebreji šos baušļus pieņēma kā ceļu pretim brīvībai, kas caur viņu nedalīto uzticību Dievam tos izglābj no ienaidniekiem un no saviem pašu ceļiem. Viņi šos likumus saņēma kā mīlestības dāvanu. Viņi šos likumus saņēma tā, kā līgava saņem no sava iemīļotā visizsmalcinātāko rožu pušķi. Tas mums izteikts šādos vārdos: *Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans prieks, es jau sen būtu aizgājis bojā savās bēdās* (Ps. 119:92). *Cik Tava bauslība man ir mīla! To es pārdomāju ik dienas* (Ps. 119:97).

Apustulis Pāvils, dedzīgs jūds un Kristus galvenais apustulis, to izsaka šādi: *Tā tad bauslība kā tāda ir svēta un bauslis kā tāds – svēts, taisns un labs* (Rom. 7:12).

Palūkosimies uz īpašajiem Dieva un cilvēka saskarsmes gadījumiem, kad Viņš apstiprina Savu brīnišķīgo un labvēlīgo nostāju pret Saviem ļaudīm:

- Israēlam bija Dievs, kurš sazinājās ar Saviem ļaudīm (1. Moz. 12:1).
- Israēlam bija Dievs, kurš tiem pavēra ceļu, lai tie pa sausu zemi varētu šķērsot Sarkano jūru (2. Moz. 14:21-22) un Jordānu (Joz. 14-17).

- Israēlam bija Dievs, kurš tiem deva pavēni no saules (2. Moz. 13:21), sagādāja maizi no debesīm (2. Moz. 16:4) un ūdeni no klints (2. Moz. 17:3-7).
- Israēlam bija Dievs, kurš dziedināja spitālīgos (4. Moz. 12:11-15).
- Israēlam bija Dievs, kurš ievēroja izmisušas sievietes asaras un pasargāja viņu no dēla zaudēšanas (1. Moz. 21:16-19).
- Israēlam ir Dievs, kurš var dziedināt salauztas sirdis (Jes. 61:1).
- Israēlam ir Dievs, kurš var piedot grēkus un aizvākt tos tik tālu kā rīti no vakariem (Ps. 103:12).
- Israēla Dievs apsolīja dot tiem jaunu sirdi un pareizu garu (Eceh. 36:26).

Dievam ir pilnvaras!

Tas ir Dievs, ko pazina Israēls, Tas ir arī mūsu Dievs!

Bībeles pētnieki ir aprakstījuši Dieva atribūtus, sakot, ka Dievs ir suverēns, pašpietiekams, neaptverams, bezgalīgs, vizinošs, visvarens, pilnīgs, nemainīgs, neizdibināms, transcendents, objektīvs, visaptverošs, mīlošs, žēlsirdīgs, pacietīgs, žēlastību dodošs, svēts, taisnīgs, taisns un ļaunā atriebējs.

Visi šie atribūti ir mūžīgi un Dievam būtiski, lai Viņš būtu Dievs. Patiešām, nav neviena tāda kā mūsu Dievs, kas iedvesmoja psalmistu teikt: *...KUNGS, mans Dievs, cik Tu esi liels, cildenumā un godībā tērpies. Tu ģērbies gaismā kā tērpā, Tu izplet debesis kā telts segu. Tu ūdeņus liec Savai pilij par pamatu, Tu brauc uz mākoņiem kā ar ratiem, Tu skrien ar vēja spārniem* (Ps. 104:1-3).

Kā varam zināt, ka kaut kas mums ir kļuvis par dievu?

Ja mūsu dzīvē ir kaut viena lieta, kas ir augstāka par mūsu mīlestību, klausīšanos un sekošanu Jēzum, mēs esam elkdievībā. Ik reizi, kad Israēls atstāja savu Dievu, tas atgriezās elkdievībā. Katrai paaudzei un kultūrai ir savi dievi. Mēs dzīvojam bīstami elkdievīgā pasaulē. Gandrīz ikviens, ko Jēzus sastapa, bija elku pielūdzējs. Palūkosimies, ar kādiem elkdievības veidiem Savas zemes dzīves laikā sastapās Jēzus.

NAUDA bija dievs bagātajam jauneklī, kurš nāca pie Jēzus pestīšanas dēļ. Kad Jēzus aicināja šo dievu atstāt, bagātais jauneklis atteicās (Mat. 19:22).

Jēzus dažus cilvēkus aicināja sekot Viņam, bet šiem ļaudīm viņu PLĀNI bija dievs. Viens vēlējās vispirms apglabāt savu tēvu (Mat. 8:21-22). Cits savas kāzas izmantoja kā aizbildinājumu, lai nesekotu Jēzum, kad tika aicināts (Lūk. 14:20).

Dažiem farizejiem un rakstu mācītājiem dievs bija TRADĪCIJAS. Jēzus teica, ka, sekodami savām tradīcijām, tie ir atstājuši Dieva baušļus (Marka 7:5-9).

Citiem dievs bija ĢIMENE. Jēzus lielam ļaužu pulkam sacīja, ka tie nevar būt Viņa mācekļi, ja nemīlēs Viņu vairāk par ģimeni (Lūk. 14:26). Tad Jēzus tiem deva jaunu ģimenes definīciju, teikdams: *Kas dara Mana Debesu Tēva prātu, tas ir Mans brālis un Mana māsa, un Mana māte* (Mat. 12:50). Mēs pārtraucam būt Dieva bērni, ja ļaujam ģimenes spiedienam mūs aizvest prom no mūsu Kunga plāniem.

Kādam viņa dievs bija FINANSIĀLĀ DROŠĪBA (Lūk. 12:16-22). Mūsu drošībai jābūt Dieva valstības meklēšanā vispirms, un Viņš parūpēsies par visu pārējo (Mat. 6:33).

RELIGISKIE PIENĀKUMI var kļūt mums par dievu, kā rezultātā sākam nevērīgi izturēties pret tiem, kam esam vajadzīgi (Lūk. 10:30-33).

Daudziem izglītotiem un augstu sociālo stāvokli ieņemošajiem cilvēkiem viņu dievs bija PATIKT CILVĒKIEM (Jāņa 12:42-43). Tie nepievienojās Jēzum, jo baidījās, ka tos izslēgs no sinagogas (Jāņa 9:22).

Šie bija daži no dieviem, ar kuriem Jēzum nācās cīnīties. Atgādinu, ka Viņš dzīvoja elkdievības pilnā pasaulē. Šie dievi joprojām ir šodien. Un te ir vēl daži jaunāki: sports, golfa u.c. spēles, televīzija, mācības, mode vai darbs. Kas vien visvairāk piesaista mūsu interesi un ir svarīgāks par Dievu, ievēd mūs elkdievībā.

Šeit ir trīs veidi, kā pārbaudīt, vai mums dzīvē vēl ir kāds cits dievs.

Lai pārbaudītu, mums jāieskatās savā bankas kontā, kā mēs izmantojam savu laiku, enerģiju, kādā virzienā un intensitātē vērsta mūsu aizraušanās.

Ja mums ir citi dievi, mēs pārkāpjam mīlestības likumu. Ja nemīlam Dievu no visas sirds, dvēseles, spēka un prāta, tad neattaisnojam kristieša vārdu. Mēs izliekamies un liekuļojam. Mēs atrodamies elkdievībā, kas mūs izslēdz no Dieva valstības. Tas nozīmē tikt izraidītiem uz mūžību ellē, jo visiem *elku kalpiem un visiem melkuļiem būs sava daļa degošā sēra uguns jūrā; tā ir otrā nāve* (Atkl. 21:8). Dievs necietīs konkurentus vai citas mīlestības. *Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā* (2. Moz. 20:3). Ja mēs ievērojam šo vienu norādījumu, tad savā dzīvē būsim sekmīgi arī pārējo ievērošanā. Ja šeit nesākam, tad nav citas vietas, kur mums sākt.

Vai nu mēs pilnībā piederam Dievam, vai nepiederam Viņam vispār.

(Rediģēts fragments no Reimara Šulca raksta *Bauslība un tu.*)